

פאר פרידמן שלושה שירים

סוף

Die schönste Jungfrau sitzet
Dort oben wunderbar
Heinrich Heine

עיר זולגת גשם. חדש שבט. נושבת רוח.
סופי ואני הולקים שלחן מסעדת סושי.
מבעד לזוגיגית, הרחוב נשטף חסר מנוח.
סופי מצטנפת במלות-הער של פושקין:

“דודי מן המהדרין הנהו”, סופי מדקלמת:
“פושקין באדרת שלונסקי רב-ראותנות!
מה עוד אבקש לי?”
(קר חובק בלאט את עמק
אבן-גבירול, בין דיזנגוף והסוכנות,

כשמבזיק ברעם הינה בראשי, בגרמנית,
וסוכר את מלותיה מהגיע עד אלי;
שבט, שלחן ערוך, מולי עלמה יפיפנית —
אך צף בי לקח זכרון עמום מלורלי).

גם איתה אני רק

ליעל, "עדינות אמתית"

גם אתה אני רק תכף. כמו עם עיר
המתעטפת בצעיפים של ערפל;
צועד זהיר, כמעט מזכרון:
פנה של בית, קמור מרוב,
מתאר כרכב מאחורי פנס,
כבר ראשית שמסמנת רק בריח ערמונים.

כשתפשט העיר את ערפליה,
כבר אעמד בדלת.
אז יבואו ערפלים מסוג אחר.

אין מקום לשניים על מדף צעצועים

מה עוללו לה, דבון טפסון נפתה?
מי מרט את פרוטה, ומי עקר עיני כפתור?
בלילה, בחצי הליל, באור היום, שתי
אזניך הקרועות, תלויות בחוט שחר
נוטות על צד ראשך כדגל מלנכולי.
רגליך הקרועות משתלשלות מן המדף
כמו רגלי חיל שנחלשו בקרב:
פיקת הברך נבעטה אחור, חיל עטור מגף
הזניק את קרסלך הצדה.
זה ג' אי ג'ו, נלחם על הבכה לילית!
אין מקום לשניים על מדף המשחקים,
ובא יומה לפל פצוע, דב טפסון נפתה,
לצעק בחטיפה אל התקרה: "הנה, הנה,
כה תשמע תוגת צעצועיך הגדולים!"